

ГЕРОИТЕ

НА ОЛИМП

ДОМЪТ НА ХАДЕС

Рик Риърдън

Превод от английски език
Александър Драганов

ЕГМОНТ

*На прекрасните ми читатели:
извинявайте за отворения финал в предишната книга.
Всъщност не, не се извинявам.
Ха-ха-ха.
Но наистина ви обичам.*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The House of Hades*

Text copyright © 2013 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the
Nancy Galt Literary Agency.

Превод Александър Драганов
Редактор Вида Делчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2018
Втора допечатка
Общ тираж: 8072 бр.
ISBN 978-954-27-1062-2

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ
Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадеc
Кръвта на Олимп
Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото
Чукът на Тор
Корабът на мъртвите

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул
Тъмното пророчество
Пламтящият лабиринт

Поверително от Лагера на нечистокръвните

ХЕЙЗЪЛ

ПО ВРЕМЕ НА ТРЕТАТА АТАКА ХЕЙЗЪЛ ЕДВА НЕ изяде една скала. Тя се взираше в мъглата, като се питаше как е възможно да им е толкова трудно преминаването през една тъпа планина и тогава корабната аларма зазвъня.

– Завий наляво! – извика Нико от предната мачта на летищия кораб. Лио завъртя руля, *Арго II* зави и въздушните му гребла разрязаха облаците като нож. Хейзъл обаче допусна грубата грешка да погледне над релинга¹ и видя как една тъмна сфера литва към нея.

Защо Луната лети към нас – запита се тя, преди да извика и да падне на палубата. Огромната скала профуча толкова близо, че развя косата ѝ.

ПРАС!

Предната мачта падна заедно с платната, рейките и Нико ди Анджело, които се стовариха на палубата. Скалата, която бе с размерите на неголям камион, се претъркули от кораба и продължи пътя си в мъглата, сякаш има важна работа, която не търпи отлагане.

– Нико! – Хейзъл приближи брат си, докато Лио се

---

¹ Перила на кораб. – Бел. ред.

опитваше да овладее кораба.

– Добре съм – прошепна Нико и изрита платната, оплели краката му. Тя му помогна да се изправи и се залатушка заедно с него към носа. Позволи си отново да надникне над перилата, макар да внимаваше повече. Облаците се разделиха дотолкова, че да разкрият планинския връх под тях, който се издигаше тъмен и заплашителен от тучните зелени възвишения. А най-отгоре му имаше планински бог – един от *нумина монтанум*, както ги беше нарекъл Джейсън. На гръцки се казваха *оураи*. Както и да ги наричаше обаче, те си оставаха, меко казано, неприятни.

Като всички нумини, които бяха срещали, и този имаше обикновена бяла туника, покриваща груба кожа, тъмна като асфалт. Бе висок около осем метра и изглеждаше изключително як. Бялата му брада и рошавата му коса се вееха на вятъра, а очите му блестяха лудешки като на религиозен фанатик. Кресна нещо, което Хейзъл не разбира, но очевидно не беше приветствие.

След което с голи ръце откъсна друго парче скала от планината си и започна да го прави на топка. Очарователната сцена се скри в мъглата, но след това планинският бог кресна отново и други нумини отвърнаха на вика му. Ревовете им отекнаха по долините като в гигантска лудница.

– Тъпи каменни богове! – развика се и Лио иззад руля. – Трябва да я сменям за трети път! Да не мислят, че мачтите растат по дърветата?

– Мачтите са дървени – сметна за необходимо да вметне Нико.

– Млъкни! – Лио грабна една от контролите, направена от джойстик за „Нинтендо“, и я завъртя в кръг. На

няколко метра от тях се отвори люк, а после от него се показа оръжие от божествен бронз. Хейзъл успя да запуши ушите си преди то да стреля в небето и да разпръсне дузина метални сфери, които пламнаха в зеленикав огън. От тях поникнаха шипове, завъртяха се като перки на вертолет и издухаха мъглата. След миг по планините отекна серия от експлозии, последвани от гневните кръсъци на планинските богове.

– Ха! – извика предизвикателно Лио.

За съжаление, новото оръжие на Лио само бе ядосало нумините. Поне така смяташе Хейзъл, вадейки си извода от предишните срещи с каменните божества. Още една скала профуча покрай кораба, този път от дясната им страна.

– Разкарай ни оттук! – изкрещя Нико.

Лио каза нещо не особено ласкаво по адрес на нумините, но завъртя руля. Двигателите забучаха. Такелажът се справи по магически начин, а корабът се завъртя наляво. *Argo II* набра скорост и отстъпи на северозапад, както бе станало и предишните два дни. Хейзъл обаче не се отпусна, докато не се отдалечиха от планините. Мъглата се разсея. Светлината на утрото под тях огря зелените хълмове и златисти полета на Италия, които не бяха толкова различни от тези в северна Калифорния. Хейзъл почти можеше да си представи, че лети към дома, към лагер „Юпитер“.

Мисълта обаче я натъжи. Лагер „Юпитер“ бе неин дом от едва девет месеца, откакто Нико я бе измъкнал от Подземния свят. Въпреки това мястото ѝ липсваше повече от родния ѝ дом в Ню Орлиънс и МНОГО повече от Аляска, където бе починала през 1942 година.

Липсваше ѝ креватът в казармите на петата кохорта,

вечерите в столовата, където духовете на вятъра носеха подноси с храна и минаваха покрай легионерите, които се готвеха за военните игри. Искаше ѝ се да се разходи по улиците на Нов Рим, хванала Франк Занг за ръка. Искаше ѝ се да поживее поне малко като обикновено момиче, което има сладко, грижовно гадже.

Но най-вече искаше да е на сигурно място. Беше уморена от страхове и ужаси.

Унесена в мисли, Хейзъл стоеше на кварталдека, докато Нико вадеше трески от ръцете си, а Лио не спираше да цъка по бутоните на джойстика.

– Това беше толкова тъпо, че чак вдлъбнато – обяви Лио. – Да събудя ли останалите?

Хейзъл се изкушаваше да отговори с „да“, но прецени, че другите заслужават почивката си, след като бяха поели нощната смяна. Бяха изтощени от защитата на кораба. На всеки няколко часа някое изчадие, излязло от недрата на римската митология, решаваше, че *Арго II* е вкусна хапка. Преди няколко седмици Хейзъл нямаше да повярва, че е възможно да проспие атака на нумини, но сега не се и съмняваше, че другарите им кротко похъркват в долната палуба. Самата тя потъваше в дълбок като кома сън при първа възможност.

– Имат нужда от почивка – каза тя, – ще трябва сами да намерим друг път.

– Хм! – Лио се втрени в монитора си. С парцаливата си риза и опръсканите с машинно масло дънки изглеждаше все едно е изгубил битка с парен локомотив. Откакто Пърси и Анабет бяха паднали в Тартара, Лио бе работил без почивка и ставаше все по-гневен и погълнат от заниманията си.

Хейзъл се безпокоеше за него, макар част от нея да бе

облекчена от промяната. Всеки път, когато Лио се шегуваше, ѝ напомняше прекалено много за Сами, неговия працядо... първото гадже на Хейзъл, когото бе срещнала през 1942 година.

Защо животът ѝ трябваше да е толкова объркан?

– Сами, а? – промърмори Лио. – Да виждаш друг път?

Мониторът му показваше картата на Италия. Подобната на ботуш държава бе разделена от Апенините почти точно по средата. Зелената точка, която показваше къде се намира *Арго II*, бе от западната страна на планиската верига, на няколкостотин километра от Рим. Пътят им изглеждаше лесен. Трябваше да стигнат до място в Гърция, наречено Епир, и да намерят древния Дом на Хадес (или Плутон, както го назоваваха римляните; самата Хейзъл мислеше за него като за Лошия Отсъстващ Татко).

За да стигнат Епир, трябваше да поддържат курс право на изток и да прелетят първо над Апенините, а после и над Адриатическо море. Но уви, всеки път щом пробваха да минат над планините, скалните богове ги атакуваха. През последните два дни бяха отстъпвали на север в търсене на безопасен проход, но не успяха да намерят нищо. Нумините бяха синове на Гея, най-омразната богиня на Хейзъл, което ги правеше смъртни врагове. *Арго II* не можеше да се издигне достатъчно високо, за да избегне нападенията им. Въпреки многобройните си защити, корабът нямаше как да мине покрай тях, без да стане на трески.

– Вината е наша – каза Хейзъл, – на мен и Нико. Нумините ни надушват.

Тя погледна към своя полубрат. Той бе повъзвърнал част от силите, които бе изгубил по време на плена си

при гигантите, но продължаваше да е болезнено мършав. Черната му риза и дънките висяха от скелетоподобното му тяло. Дългата му черна коса падаше над очите, а мургавата му кожа бе станала болезненозеленикава на вид.

Изглеждаше на четиринайсет години, но само на пръв поглед. Нико, подобно на Хейзъл, бе полубог, дошъл от друга епоха. Аурата му бе като на старец – изпълнена с меланхолия от знанието, че мястото му не е в съвременния свят.

Хейзъл не го познаваше много добре, но споделяше тъгата му. Децата на Хадес (Плутон или Лошия Отсъстващ Татко) рядко имаха щастлив живот. А от това, което Нико ù бе казал миналата нощ, голямото изпитание тепърва им предстоеше. Домът на Хадес. Брат ù ù бе разкрил какво ги чака там, заклевайки я да не разказва на останалите.

Нико стисна дръжката на изкования си от стикска стомана меч.

– Духовете на Земята не обичат децата на отвъдното. Това е вярно. Лазим им по нервите. Нумините обаче щяха да усетят кораба и без нас. Носим Атина Партенос, а тя е като огромен магически фар.

Хейзъл потръпна, когато се сети за гигантската статуя, заемаща по-голямата част от трюма. Бяха жертвали много, за да я върнат на бял свят, но нямаша идея какво се очаква да правят с нея. Досега единствената ù функция бе да привлича вниманието на чудовищата.

Лио прокара пръст по картата на Италия.

– Ясно е, че не можем да прекосим планините. Бедата е, че те продължават на много километри и в двете посоки.

– Защо не минем по море? – предложи Хейзъл. – По-

край южните брегове на Италия?

– Така пътят става страшно дълъг – възрази Нико, – а и нямаме...

Гласът му потрепера.

– Така де... няма го морския ни експерт. Пърси.

Името увисна заплашително във въздуха. Пърси Джаксън, синът на Посейдон, героят, на който Хейзъл се възхищаваше най-много. Бе спасил многократно живота ѝ в Аляска, но когато бе имал нужда от помощта ѝ в Рим, Хейзъл се бе провалила. Беше гледала как той и Анабет рухват в ямата, без да успее да им помогне.

Хейзъл си пое дълбоко въздух. Пърси и Анабет бяха все още живи. Чувстваше го в сърцето си. Все още можеше да им помогне. Просто трябваше да стигне Дома на Хадес и да преодолее изпитанията, за които Нико ѝ бе споменал...

– Защо не продължим на север? – попита тя. – Тия планини все трябва да свършват някъде.

Лио започна да ровичка бронзовата архимедова сфера, която бе закачил на конзолата. Това бе най-новата му и със сигурност най-опасна играчка. Устата на Хейзъл пресъхваше всеки път, когато погледнеше към нея. Страхуваше се, че Лио ще набере грешна комбинация и корабът им ще избухне като пиратка. Или ще ги изхвърли от палубата и ще се превърне в гигантски тостер.

За щастие, имаха късмет. От сферата излезе обектива на камера, която прожектира 3D изображение на Апенините над конзолата.

– Не знам – разгледа холограмата Лио, – не виждам никакви проходи на север. Идеята обаче ми харесва повече от това да се върнем на юг. Рим ми дойде малко в повече.

Никой не възрази. Всъщност Рим им бе дошъл доста в повече.

– Каквото и да правим – намеси се Нико, – трябва да е бързо. Всеки ден, през който Пърси и Анабет са в Тартара...

Нямаше нужда да довършва. Трябваше да се надяват, че Пърси и Анабет могат да оцелеят в Тартара достатъчно дълго, за да намерят тамошната страна на Портите на Смъртта. Тогава, ако *Арго II* успееше да достигне Дома на Хадес, героите на борда му може би щяха да съумеят да ги отворят и да спасят приятелите си, стига, разбира се, да оцелееха по пътя. След това оставаше да затворят Портите и да ги запечатат така, че изчадията на Гея да спрат да се връщат в света на смъртните отново и отново.

Да... планът си беше бомба. Можеха да се объркат само около един милиард неща.

Нико се намръщи към слънчева Италия, която се бе ширнала под тях.

– Може би все пак трябва да събудим останалите. Това решение засяга всички ни.

– Не – възрази Хейзъл, – трябва да се справим сами.

Не бе сигурна защо мисли така, но откакто бяха напуснали Рим скипът бе започнал да се разпада. Тъкмо се бяха сработили и – бам! – двамата най-силни герои бяха пропаднали в Тартара. Пърси беше гръбнакът на отбора. Той им вдъхваше увереност, докато бяха летели над Атлантика и Средиземноморието. А Анабет беше същинският водач на пътуването. Тя беше спасила Атина Партенос сама. Беше най-умна измежду седмината, винаги имаше отговор за всеки проблем.

Ако Хейзъл почнеше да буди останалите при всяка спънка, споровете щяха да започнат отначало. Надежда-

та щеше да угасне съвсем.

Трябваше да накара Пърси и Анабет да се гордеят с нея. Да поеме инициативата. Не вярваше, че едничката ѝ роля в подвига беше това, за което я бе предупредил Нико – препятствието, което я очакваше в Дома на Хадес.

Прогони мисълта от главата си.

– Трябва да помислим малко – каза тя – как да прекошим планината или как да се скрием от нумините.

– Да бях сам, щях да пътувам през сенките – въздъхна Нико, – не мога обаче да прекарам целия кораб през тях. Пък и не знам дали вече имам сила дори само за себе си.

– Мога да подготвя някакъв камуфлаж – намеси се Лио, – който да ни слее с облаците, или...

Но не звучеше особено уверен.

Хейзъл погледна надолу към нивите. Чудеше се какво ли има под повърхността им, коя ли част на Подземното царство е там. Бе срещала господаря му Плутон само веднъж и не очакваше помощ от него – в крайна сметка в началото дори не го позна. Пък и никога не ѝ бе помагал, нито през първия ѝ живот, нито по време на престоя ѝ в отвъдното, нито след като Нико я върна в света на живите.

Богът на Смъртта Танатос, който служеше на баща ѝ, бе предположил, че Плутон всъщност ѝ прави услуга, защото не я забелязва. В крайна сметка тя не трябваше да е жива. Ако я забележеше, може би щеше да му се наложи да я върне в света на мъртвите.

Това означаваше, че е лоша идея да търси помощ от него. И все пак...

Моля те, татко – започна да се моли тя. – Нека намеря пътя към твоя храм в Епир. Ако си там долу, подкажи

ми какво трябва да правя.

В крайчеца на хоризонта се появи нещо малко, но вероятно бързо, което оставаше следа като от самолет.

Хейзъл не повярва на очите си. Това можеше да бъде само...

– Арион.

– Какво? – не разбра Нико.

Лио обаче подскочи от щастие.

– Това е конят ъ! Не си виждал такова нещо, човече! Не е идвал при нас, откакто бяхме в Канзас!

Хейзъл се засмя – за пръв път от няколко дни. Зарадва се да види стария си приятел.

На около километър и половина на север малката точка обиколи един хълм и спря на върха му. Не можеше да го различи ясно, но цвиленето му се чу и на борда на *Арго II*. Хейзъл вече не се и съмняваше, че това е Арион.

– Трябва да се видя с него – каза тя. – Тук е, за да помогне.

– Ами добре – почеса се Лио по главата, – ама нали се разбрахме да не кацаме повече. Сещаш се, Гея е богиня на Земята и иска да ни унищожи до крак.

– Ти само приближи и аз ще се спусна по въжената стълба. – Сърцето на Хейзъл затупка бясно. – Мисля, че Арион иска да ми каже нещо.

ХЕЙЗЪЛ

ХЕЙЗЪЛ НИКОГА НЕ СЕ БЕ ЧУВСТВАЛА ТОЛКОВА щастлива, освен може би в нощта на победата в лагер „Юпитер“, когато бе целунала Франк за пръв път. Това обаче печелеше категорично второто място.

Веднага щом стигна земята, тя изтича до Арион и го прегърна през врата.

– Липсваше ми! – Тя притисна лице до топлото тяло на жребеца, което ухаеше на море и ябълки. – Къде се загуби?

Арион изпръхтя. Хейзъл не можеше да говори конски като Пърси, но го разбра. Арион бе нетърпелив, като че искаше да каже: „Нямаме време за глупости, момиче, работа ни чака!“.

– Искаш да дойда с теб? – предположи тя.

Арион кимна с глава и потропа с крак. Тъмните му очи блестяха, сякаш за да я подканят да побърза.

Хейзъл все още не можеше да повярва, че е тук. Той можеше да тича по всякаква повърхност, дори и по вода, но тя се бе страхувала, че няма да ги последва в древните земи. Средиземноморието бе място, прекалено опасно за героите и за техните приятели.

Всъщност Арион нямаше да е тук, ако не вярваше, че

Хейзъл има спешна нужда от него. И беше толкова изнервен... щом този безстрашен кон се страхуваше, Хейзъл трябваше да е ужасена.

Вместо това обаче се почувства развълнувана. Беше тѣй уморена от морската болест, от гаденето и това да се мъкне като чувал с баласт на борда на *Арго II*, че се радваше отново да стѣпва на твърда земя, пък била тя и територията на Гея.

Бе готова за езда!

– Хейзъл! – извика Нико от кораба. – Какво става?

– Всичко е наред! – Тя се наведе и призова златен къс от земята. Ставаше все по-умела в контролирането на силите си. Скѣпоценните камъни вече не се появяваха случайно, а изтрѣгването на злато от земята вече бе фасулска работа за момичето.

Даде на Арион да изяде златото – това бе любимата му закуска. После се усмихна на Лио и Нико, които я гледаха от кораба, на около трийсет метра от нея.

– Арион иска да ме отведе нанякъде.

Момчетата си размениха изнервени погледи.

– Тъ... – Лио посочи с ръка на север, – кажи ми, че не иска да те води натам!

Хейзъл бе толкова погълната от Арион, че не бе забелязала смущенията. На върха на съседния хълм на около километър и половина от тях имаше малка буря, която вилнееше над старите руини на нещо, което сигурно някога е било римски храм или крепост. Торнадо фучеше по повърхността на хълма като мастилен черен прѣст.

Хейзъл усети как устата ѝ пресѣхва и погледна към Арион:

– Там ли искаш да отидем?

Арион изцвили, все едно за да каже: „О, да!“.

Ами... Хейзъл сама си бе поискала помощ. Това ли беше отговорът на баща ѝ?

Така се надяваше, но усещаше, че не само Плутон има пръст в тази буря... а и нещо тъмно, могъщо и не особено дружелюбно.

Въпреки това сега бе моментът да помогне да приятелите си, да ги поведе, вместо да се влачи зад тях. Тя стисна дръжката на златния си кавалерийски меч и се покати на гърба на Арион.

– Всичко ще е наред! – извика на Нико и Лио. – Стойте тук и ме чакайте!

– Колко време? – попита Нико. – Ами ако не се върнеш?

– Не се безпокой, ще се върна – обеща тя.

Надяваше се да не го лъже.

Пришпори Арион и препусна право към торнадото.

ХЕЙЗЪЛ

ЧЕРНИЯТ ВИХЪР ПРОСТО ПОГЪЛАНА ХЪЛМА.

А Арион се спусна право към него.

Хейзъл се оказа на върха, но се почувства все едно е попаднала в друго измерение. Светът стана черно-бял. Бурята издигна тъмни стени около хълма. Небето посивя, а руините толкова побеляха, че почти заблестяха. Дори Арион стана пепеляв на цвят.

Въпреки това въздухът в околото на бурята бе спокоен. Кожата на Хейзъл започна да щипе, все едно бе намазана със спирт. Пред нея имаше арка, която водеше през покритите с мъх стени към нещо като ограждение.

Хейзъл не виждаше кой знае колко в тъмното, но усети нечие присъствие, все едно бе парче желязо в близост до голям магнит. Не можеше да се противопостави на притеглянето и тръгна напред.

И все пак се поколеба. Дръпна юздите на Арион и той потропа нервно с копито. Земята под него изпука и започна да побелява навсякъде, откъдето минеше той, все едно се покрива със скреж. Хейзъл си спомни глетчера Хъбърд в Аляска. Повърхността му бе пукала заплашително под всяка нейна стъпка. Спомни си и пода на ужасната пещера в Рим, който бе пропаднал, за да отнесе

Пърси и Анабет право в Тартара.

Можеше само да се надява, че черно-белият хълм няма да се разпадне под нея, затова прецени, че е най-добре да продължи да се движи.

– Хайде, момче – гласът ѝ прозвуча приглушено, все едно говореше през възглавница.

Арион мина през каменната арка. Озоваха се в нещо като двор с размерите на тенискорт, обграден от порутени стени. Имаше още три входа по средата на всяка стена и те водеха на север, на изток и на запад. В центъра на двора се пресичаха два калдъръмени пътя, които образуваха кръст. Над въздуха се бе спуснала мъгла – бели петна, движещи се като живи.

Не е просто мъгла, осъзна Хейзъл.

Мъглата!

През целия си живот бе слушала за Мъглата, за свръхестествения воал, който скриваше света на митовите от очите на смъртните. Той заблуждаваше обикновените хора, а понякога дори и героите, които виждаха чудовищата като безобидни животни, а боговете – като съвсем невзрачни човечи.

Хейзъл никога не си я бе представяла като истински пушек, но когато я видя да се събира около краката на Арион и да се носи над строшените арки на руините, настърхна цялата. Някак осъзна, че това е чиста магия.

Нейде в далечината зави куче. Арион не бе от конете, които се плашат лесно, но се изправи на задните си крака и изпръхтя.

– Всичко е наред – погали го по врата Хейзъл, – каквото и да стане, сме заедно. Сега ще слеза, става ли?

Тя се спусна от гърба на Арион. Без да чака подканяне, конят се обърна и побягна.

– Арион, чакай!

Но вихрогонът вече бе изчезнал по пътя, от който бяха дошли.

Явно нямаше да останат заедно. Кучешкият вой отново се разнесе във въздуха, този път по-близо.

Хейзъл тръгна към центъра на двора. Мъглата сякаш се залепи за нея, хладна и непроницаема.

– Здравейте – реши да каже тя.

– Здравей – отвърна нечий глас.

От северната арка се появи фигура на жена. Не, чакай...

Стоеше на източната арка.

Или всъщност на западната.

Три неясни изображения на една и съща фигура тръгнаха едновременно към центъра на руините. Фигурата бе призрачна, сякаш изваяна от мъглата, а в краката ѝ обикаляха две малки кълбета дим, подобни на животни. Домашни любимци?

Трите фигури стигнаха центъра на руините и се сляха в една.

Млада жена, облечена в тъмна рокля без ръкави. Златисторусата ѝ коса бе събрана на опашка, в старогръцки стил. Роклята ѝ бе от коприна и по нея сякаш минаваха вълни, все едно е мастилена река, която извира от раменете ѝ. Изглеждаше като на не повече от двацет години, ала Хейзъл знаеше, че видът подвежда.

– Хейзъл Левеск – рече жената.

Бе красива, но мъртвешки бледа. Някога, много отдавна, докато все още живееше в Ню Орлиънс, Хейзъл бе посетила погребението на съученичка. Не можеше да забрави безжизненото тяло на малкото момиче в отворения ковчег. Лицето ѝ бе гримирано така, че да изглежда

красиво, все едно спи, но Хейзъл бе ужасена.

Жената ѝ напомни за онова момиче – само дето очите ѝ бяха отворени и чисто черни. Когато наклони глава, отново се раздели на три фигури, мъгливи образи, които се преплитаха една с друга като фотография на някой, който се движи твърде бързо, за да бъде заснет.

– Коя сте Вие? – Пръстите на Хейзъл докоснаха меча. – Искам да кажа... коя богиня?

Хейзъл бе сигурна в това. Тази жената излъчваше сила. Всичко около тях – виещата се мъгла, черно-бялата буря, странният блясък на руините – беше заради нейното присъствие.

– Нека те просветля – кимна жената.

Тя вдигна ръце и в тях се появиха две старинни факли, върху които пукаше пламък. Мъглата отстъпи към краищата на двора. Животните до обутите със сандали нозе на богинята приеха истинската си форма – на черен лабрадор и дълъг сив гризач с бяла козина на лицето. Невестулка, може би?

Жената се усмихна благо.

– Аз съм Хеката – отвърна тя, – богинята на Магията. Трябва да обсъдим много неща, ако искаш да преживееш нощта.